

førſte ſleſvigſke Krig i 1848, at han deltog med ſin Bataillon, maa han have været Soldat i 5—6 Aar, maatte med en ganſke kort Afbrudſe om Vinteren. Det ophyes i Andragendet, at denne Mand var førſt med i 1848 og næſte Aar blev forſat til 6te Reſervebataillon, ved hvilken han i 1849 blev forfremmet til Underkorporal og udnævnt til Dannebrogsmænd. Det maa alſaa have været en ſærdels ſlunt Mand, da han under Krigen ikke alene blev forfremmet til Underkorporal, men ogſaa blev udnævnt til Dannebrogsmænd. Han deltog i Forſværet af Fredericia, blev under Bombardementet af denne By ramt af en Kanonkugle over det højre Laar og blev indlagt for dette Saar paa Odense Bazar; men efter to Maanedes Ophold her, blev han udfreven og gik atter til Hæren. Han var derefter med i Slaget ved Iſted og blev den førſte Dag — Slaget varede jo baade den 24de og 25de Juli — atter ſaaret paa det højre Skinneben af en Kugle, der tog en Splint af Benet bort. Nu kan man da ſaa godt forſtaa, at denne Mand, naar han har været ſaaret ſaaledes, at en Splint af Benet er taget bort, ikke mærker noget videre dertil, naar han kommer hjem, ſaa længe han er ung og kraftig — det er jo et Tilfælde, ſom vi have ſet ſaa tit, at noget ſaadant førſt ytrer ſig, naar vedkommende er bleven ældre. Denne Mand har i Aarene 1889, 90 og 94 anſøgt Ministeriet om Invalideunderſtøttelse og hver Gang ſaaet Afſlag. Han kommer derfor nu til Rigsdagen, idet han yderligere efter Afſlaget har ſaaet en ny Bøgeatteſt fra Diſtriktlægen i Terndrup. Det ophyes af denne Diſtriktlæge, Juſt Bøvljen, ſaaledes ſom det findes meddelt i Slutningen af Betænkningen, at det ikke kan benægtes, at den Lamhed af Benet, af hvilken han lider, kan være en Folge af de ham i Krigen 1849—50 overgaaede Veſtioner. Det forekommer mig, at Princippet i de Stridigheder, der have været mellem Tinget og Finansministeren om Invalideforſørgelſe, altid fra Folketingets Side har været det, at man, naar det bitterlig kunde godtgøres, at vedkommende virkelig havde blødt for Fædrelandet, var bleven ſaaret, ikke ſkulde gaa ſaa forſærdelig ſtrængt i Retten med vedkommende og ikke forlange fuldtændigt juridisk Beviſ for, at Saaret virkelig ſenere havde forringet hans Arbejdsøve og i det hele taget poſitivt ſkaded ham. Naar Manden har været bitterlig ſaaret, er dermed ſat en Stopper for, at Folk kunne komme med Forlangende om Statsunderſtøttelse, fordi de have været med i Krigen. Denne Mand er ikke alene een Gang, men to Gange bleven ſaaret, og nu

foreligger der denne Bøgeerklæring fra den 1ſte November forrige Aar om, at det ikke kan benægtes, at vedkommende Mand mulig har lidt ſaa meget paa ſit Helbred ved Saarene, at han har Men deraf fremdeles. Derfor er her et Tilfælde af den Slags, der efter Udvalgets Mening er ſærlig godt motiveret. Jeg haaber, at den ærede Finansminister ſærlig af Henſyn til denne ny Bøgeatteſt fra Diſtriktlægen i Terndrup vil tage ſaa velvillig paa denne Sag, at denne Mand maatte kunne ſaa Underſtøttelse i de ſaa Dage, han kan have tilbage at leve i; han er jo mellem 72 og 73 Aar. Med diſſe Bemærkninger ſkal jeg anbefale diſſe to Andragender til den højtærede Finansminister.

Finansministeren (Lüttichau): Med Henſyn til det førſte af de Andragender, ſom den ærede Ordſfører nu har forelagt for det høje Ting, ſkal jeg bemærke, at vedkommende Seddeltæller meget rigtig har fungeret i denne Stilling i 15½ Aar, og at der i denne Tid ikke har været andet end ſtor Tilfredshed med hans Virksomhed. Det er imidlertid ikke ſaa, at Finansministeriet alene har ydet ham en Underſtøttelse af 120 Kr., ſom den ærede Ordſfører nævnte. Han har nemlig ogſaa i Anledning af den forſtnevnte Fejltælling i April f. A. ſaaet 80 Kr., alſaa i indværende Finansaar i alt 200 Kr., hvilket er det højſte Beløb, der kan ydes i Form af Underſtøttelse af Underſtøttelſekaffen. Dernæſt ſkal jeg tillade mig at bemærke, at der, ſkont han ikke er penſionsberettiget, ſom den ærede Ordſfører meget rigtig har udhævet, er ſtanſket ham i Stedet for Penſion en aarlig Underſtøttelse af 400 Kr. fra 1ſte Juli 1895 at regne, alſaa umiddelbart efter hans Afgang fra Finanſhovedkaſſen. I ſaa Henſeende ſkal jeg tillade mig at henviſe den ærede Ordſfører og det høje Ting til det Endringsforſlag, der er ſtillet paa Tillægsbevillingslovsforſlagets § 24 l. a. til forhenværende Seddeltæller ved Finanſhovedkaſſen Julius Laſſen om en aarlig Underſtøttelse paa 400 Kr. fra 1ſte Juli 1895 at regne. Derſom man alſaa gaar ind paa dette Endringsforſlag, hvad der vel næppe kan være Tvivl om, vil han i det nu løbende Halvaar ſaa en aarlig Underſtøttelse af 400 Kr., eventuelt mere, derſom Finansudvalget ſtiller Forſlag derom. Det vil ogſaa ſtaa i Finansministeriets Magt, hvis den paagældende indgiver Andragende derom, at yde ham en ekſtraordinær Underſtøttelse af Underſtøttelſekaffen for det kommende Finansaar, men for i Aar vil der, ſom ſagt, ikke paa denne Konto